

Pancake Adventures

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Willem Dieleman

Pancake Adventures

Hoe ik pannenkoeken aan de wereld gaf én
wat ik ervoor terugkreeg

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4251 6

© 2018 Willem Dieleman

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © plainpicture/Aurora Premium/Alexandra Simone

Foto auteur © Jarien Geels

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor alle mensen die deze reis mogelijk hebben gemaakt.*

Inhoud

- 1 Istanbul, een lastig begin 9
- 2 Planwijziging 15
- 3 Hemel of pompoen 22
- 4 Een echte reiziger 33
- 5 Vertrouwen in een huurmoordenaar 44
- 6 De punker in een hippiekamp 53
- 7 Positief denken 61
- 8 De lieve schapenslachter 72
- 9 Vrienden 81
- 10 Een cursus liefde 92
- 11 Intermezzo 101
- 12 Parinaz 105
- 13 Iraanse soap 108
- 14 Gedroogd fruit 114
- 15 Een plan en een pan 118
- 16 De grootste van de hele wereld 122
- 17 Dubai Adventure 130
- 18 De wereld veroveren met een koekenpan 137
- 19 Karakoram Highway 149
- 20 Alam Jan, de Pamir Boeddha 156
- 21 Zood Khun 163
- 22 Birthday pancakes 172

- 23 Islamabad 177
- 24 Eid Mubarak 182
- 25 Geen geld, geen probleem 186
- 26 Lahore Backpackers 188
- 27 Grensovergang 196
- 28 Gouden Pannenkoeken 205
- 29 Slum celebrity 210
- 30 De Kerala Express 221
- 31 Happy pancakes 228
- 32 Hyderabad 237
- 33 Riksjarrijders 242
- 34 Afscheid 248

Istanbul, een lastig begin

Wat deed ik in godsnaam op deze bank als ik ook bij Sem in bed had kunnen liggen? We hadden een nachtwandeling kunnen maken over de uitgestorven grachten, alsof we de stad opeisten. Op zoek naar onontdekte plekken van Amsterdam en van elkaars lichaam.

Het was pas vijf dagen geleden dat ik haar dramatisch vaarwel gezoend had. Ik staarde naar buiten. Het was Sem die al mijn andere gedachten verdoezelde. Hoe ze danste, alsof niemand naar haar keek. Hoe ze keek als ze iets ondeugends deed en hoe ze rondjes door haar kamer rende als ze het allemaal niet meer wist. Ik was wanhopig verliefd: de vloek die je over je afroept als je voor onbepaalde tijd vertrekt. Als je je schepen verbrandt, kun je alleen de grootste schatten nog redden.

Door mijn liefdesverdriet vergat ik bijna waarom ik überhaupt wilde vertrekken.

Ik was de databaas der databeesten. We vulden een online database met de contactgegevens van journalisten. Het werk werd begeleid door de cadans van sneltoetsen: ctrl c, alt tab, ctrl v, alt tab. Tab, ctrl c, alt tab, ctrl v, alt tab. Tab. Officieel heette de database een journalistenbestand, want dat klonk minder eng. Het was een nobele taak. Net als iedere start-up bouwden we aan een zinvolle, duurzame en efficiënte wereld. De journalisten kregen minder spam, de bedrijven een betere doelgroep, en wij? Wij kregen betaald. O, en er

was een tafelvoetbaltafel die onaangeroerd bleef tot vrijdagmiddag.

Het minst geestdodende was de lunch, waarbij vooral over televisieseries gepraat werd. Plotwendingen en karakterontwikkelingen werden besproken. Als je niet al je vrije tijd wilde opgeven om bij te blijven, kon je je voegen bij de twee buitenlandse programmeurs die al afhaakten bij de woorden ‘leuk weekend gehad?’.

Op een middag, een cruciale middag achteraf gezien, zag ik tot mijn schrik in de agenda dat onze administratief medewerker jarig was. Dat betekende dat we om vier uur weer met z’n allen om de tafel moesten zitten en het gesprek moesten voortzetten dat tijdens de lunch al was doodgebloed.

Er werd een slagroomtaart aangesneden en verdeeld. Op mijn stukje zat een mandarijnenpartje op de hard geworden slagroom. ‘Nog vele jaren, hè!’ zei de ceo met volle mond.

Ik staarde naar de oneindige Excelsheets met namen en e-mailadressen. De woorden resoneerden als hartkloppingen door mijn hoofd. Nog vele jaren. Nog vele jaren. Nog vele jaren. Een halfuur later meldde ik me ziek.

Ik liet me *head first* op mijn bed vallen en probeerde te huilen. Probeerde, omdat ik alle emoties die je ervoor nodig hebt er zorgvuldig uit geramd had.

Dit was niet het leven dat ik voor me zag toen ik als vijftienjarige punker ‘*fuck the system*’ op de schoolmuur graffitiede. Ik had mijn vrienden en mijn ouders beloofd dat ik voor mijn dertigste dood zou zijn of anders zou intrekken bij een of ander Amazonevolk. ‘Dat lijkt me nou een fantastisch plan, jongen,’ had mijn vader bemoedigend gesproken vanachter een potje patience. Nu zat ik na een afgeronde master de contactgegevens van journalisten in een database te copy-pasten. Kijk mij eens rebels zijn, dacht ik terwijl ik mijn hoofd tevergeefs in mijn kussen duwde.

Waarom zou ik wachten tot mijn dertigste als ik nu ontevreden ben? Er was niets wat me hier hield en niemand die me tegen-

hield. Ik had nog een paar maanden om wereldberoemd te worden en met een gezellige heroïneverslaving of een shotgun mezelf naar de 27-club te blazen. Ambitieuus en een tikkeltje puberaal. Er moest een beter alternatief zijn.

Misschien moest ik er even tussenuit om alles op een rijtje te zetten. Lekker mezelf gaan zoeken. Op blote voeten lopen om dichterbij de natuur te staan en in stilte retraite gaan om dichterbij mezelf te komen. In een olifantenbroek lopen omdat dat veel lekkerder zit, een boeddhistische gebedsketting dragen om positieve energieën te laten stromen. En verzuchten dat mensen die niets hebben misschien wel gelukkiger zijn dan wij, lijdend onder het juk van overvloed. Of als je het echt op z'n backpackers wilde zeggen: ik moest maar eens een studie volgen aan de *university of life*.

Ik hoverde over Google Maps voor inspiratie. Ineens bekreep me een merkwaardige fascinatie voor Alexander de Grote en Djenghis Khan. Zij hadden nog voor hun dertigste de halve wereld in handen. Zo'n gigantisch gebied waar ik eigenlijk niets van wist.

Ik was zevenentwintig en ik wist niet hoe de hoofdstad van Georgië heette of welke landen Pakistan omringden, wat het verschil was tussen soennieten en sjiieten en of Kamtsjatka ook echt bestond, en niet alleen als een te veroveren gebied bij Risk. Ik wist niet welke landen tussen Nederland en China lagen. Ik wist niet eens dat de route die de twee verbond al duizenden jaren oud was en de zijderoute heette.

Wat ik wel wist, omdat ik een journalistendatabase vulde, was dat het tijdschrift *Poppen* en het tijdschrift *Teddy-beer* net gefuseerd waren tot *Tijdschrift voor Poppen & Teddy-beer*, dat Geesje Rotgers was overgestapt naar het boerderijzuivelvakblad *De Zelfkazer* en dat in *Stad + Groen* boomkweker Brienens Brienissen 'het rommelen met iepen op een onderstam van glabra' een halt toeriep.

Als er een moment was om wat meer betekenis aan mijn leven te geven dan was het nu. Ik kocht een vliegticket naar Istanbul en zou

als een hedendaagse Marco Polo dansen met de Mevlevi, paardrijden in de Pamir, vloeiend Kokborok spreken en theedrinken bij de dalai lama. Dat soort dingen.

En daar zat ik dan, jammerend op de bank in de woonkamer van Cansu. Het begin van mijn grootse en meeslepende leven.

Twee maanden voordat ik zou vertrekken was Sem een maand in Cuba, en haar plotselinge afwezigheid wakkerde een onbedwingbaar verlangen aan. Twee weken hoorde ik niets en toen kwam er een berichtje: 'Ik lig op het dek van een zeilboot naar de sterren te kijken en ik moest opeens aan je denken.' Ik bleef naar het berichtje staren, met mijn hart in mijn keel.

Toen Sem na een maand en een eeuwigheid terugkwam, had ze lang kunnen nadenken over zichzelf en haar relatie en over het leven en wat ze daar in godsnaam mee aan moest. We spraken af in een cafeetje en ze vertelde me dat het voorbij was tussen ons. Ze kon het echt niet maken tegenover haar vriend. Ze hield te veel van hem. Ik ging toch op reis, dus ze had helemaal niets aan mij en vice versa. Ik vond het jammer, maar respecteerde haar keuze, voor de tiende keer dit jaar.

Drie biertjes later kleedden we elkaar uit tegen de Zuiderkerk. Een tien voor de intentie, een vier voor de uitvoering. Ik nam het haar niet kwalijk. Ik viel juist harder als ik zag hoe de strijd tussen haar geweten en haar verlangen haar hart in een slagveld veranderde. Het maakte haar zo eerlijk. Zo menselijk. En dan rende ze weer rondjes door haar kamer omdat ze niet begreep hoe ik toch weer in haar bed beland was. Ze wilde het zo graag en ze wilde het zo graag voorkomen.

'Maakt niet uit, joh, over een maand ben ik toch weg en dan heb je nergens meer last van,' troostte ik haar, of manipuleerde, zoals zij het noemde. Dat nergens last van hebben bleek nu wel een leugen. Sem had last van haar geweten en ik van het verlangen.

Het lukte me niet uit Istanbul te vertrekken. Cansu was een geweldige *couchsurfhost*. Couchsurfing is een online reiscommunity. Hun uitgangspunt is dat je gratis een slaapplek beschikbaar stelt voor andere reizigers die lid zijn van Couchsurfing met de gedachte dat jij ook bij anderen uit de community kan slapen. Zo creëer je een groot wereldwijd netwerk aan vrienden. Je hoeft niet iedereen een slaapplek aan te bieden natuurlijk, maar Cansu vond mijn profiel blijkbaar interessant genoeg om mijn couchsurfverzoek te accepteren. Ik mocht drie weken bij haar op de bank slapen en hoefde er niets voor te betalen.

Dat betekende niet dat ik niets terug wilde doen. Om mijn dank te uiten vulde ik een grote schaal met beslag, zodat we voor de hele week pannenkoeken hadden. Dat deed ik wel vaker voor couchsurfers en buitenlandse vrienden die op bezoek kwamen. De eerste keer dat ik pannenkoeken bakte voor een couchsurfhost was in Washington. Ik had speciaal stroop uit Nederland meegenomen voor het geval dat ik ergens pannenkoeken moest maken. In zijn beoordeling achteraf zei hij:

Willem was a great guest and fantastic sport. He dressed up for the Burner party and made pancakes with real stroop ('syrup that doesn't fuck around', according to one of my friends).

Met deze review was een traditie geboren: voor mijn buitenlandse gasten of hosts bakte ik kaaspannenkoeken met stroop. Dat pannenkoeken bakken de rode draad van mijn reis zou worden kon ik me op dat moment nog niet voorstellen.

Cansu nam me mee naar de hippe buurten en vertelde vol passie over het protest op het Taksimplein. Vaak zwierf ik alleen door de stad, langs de theehuizen waar oude mannetjes op houten krukes backgammon speelden en theedronken, langs de honderden straatkatten die goed werden verzorgd door de inwoners. Langs de vissers op de Galatabrug, langs de spelende kinderen in de krakke-

mikkige straten van Beyoğlu. De markten langs de rivier waar tien zaakjes naast elkaar isolatiemateriaal verkochten, het geschreeuw van marktkooplui, dat overstemd werd door de gebeden uit de minaretten. Ik begon me na drie weken behoorlijk thuis te voelen in de stad.

Ik ging op zoek naar gezellige cafeetjes, waar ik steevast mijn gebrekkige Turks oefende: *'Bir çai lutfan and the password for the wifi please.'* Daar stuurde ik dramatische berichtjes naar Sem. Ik probeerde een doel voor mezelf te creëren in een poging los te komen van mijn oude leven. Een doel waarmee ik mijn vrienden kon laten zien dat ik goed bezig was. Ik maakte vlogs, die nooit mijn telefoon hebben verlaten, en ik schreef concepten die nooit verhalen werden. Wat deden mensen die op reis gingen? Hoe ging zoiets? Was het een wedstrijdje? Wie het eerst aan de andere kant van de wereld is. Ik had geen idee en daarom bleef ik ronddwalen door Istanbul.

In die drie weken volgden een paar mislukte romantische nachten met Cansu. Er kwam misschien toch meer kijken bij dat hele couchsurfen. Er was heel wat verbeeldingskracht voor nodig om van haar, of welk meisje dan ook op dat moment, iets te maken dat leek op Sem. Ik deed de mannelijke versie van een zeester. Een stokstaartje: alles stijf behalve mijn staart. Daarna was het wel duidelijk. Ik moest mijn backpack inpakken en de Marco Polo uithangen in plaats van een mislukte Don Juan.

Planwijziging

De rode achterlichten waren het enige wat nog zichtbaar was van de bus met daarin mijn backpack, paspoort en camera. Ik rende alsof ik achternagezeten werd door wilde honden. Ik zwaaide. Het leek onmogelijk om een bus bij te houden, maar ik wist natuurlijk nooit of iemand me in het donker zag zwaaien. Ik had drie weken nodig gehad om moed te verzamelen om Istanbul te verlaten, en mijn vertrek werd meteen beloond met onheil. De bus trok weer op, nadat een tolhokje hem tijdelijk tot stilstand had gebracht. Ik sprintte met mijn laatste energie en ik proefde het bloed in mijn keel. Ik was er bijna. Hij trok weer op. Ik schreeuwde; een kreet zonder inhoud. Nu rende ik langs de bus en sloeg met mijn handen op het raam. Het pneumatische geluid van de deur klonk als engelengezang. De buschauffeur gaf me een korte, lege blik en sloot de deur achter me.

‘Sinds vorig jaar is er een rookverbod in de bus, dus nu houden de buschauffeurs elk kwartier een pauze van een sigaret of twee, precies kort genoeg voor passagiers om niet naar de wc te kunnen.’ De man aan de andere kant van het gangpad lachte. Hij had twee kinderen bij zich. Zijn Engels was goed. Uitstekend zelfs, vergeleken met de rest van de inzittenden.

‘Husseyin,’ zei Husseyin, en hij gaf me een wit visitekaartje met zijn naam erop. Ik draaide het kaartje om. *General Manager White*

Beach, Luxury Yachts, Helicopter Flights, Real Estate, Janitor.

Husseyin vertelde dat hij net zijn kinderen bij hun moeder in Istanbul had opgehaald en ze meenam naar Göçek, waar hij woonde met zijn vader. Hij vond het maar irritant, kinderen. Maar vooral zijn ex-vrouw vond hij ingewikkeld. Na het verbroken huwelijk had zij de liefde gezocht bij Allah, die begreep haar tenminste. Husseyin had Allah bij zijn vrouw op de bank achtergelaten en de drank als rebound genomen. Er wachtte een leuke minnares in zijn dorp 'die wel van neuken houdt'. Hij had in mij eindelijk iemand gevonden met wie hij het ongegeneerd over seks mocht hebben. Omdat niemand anders in de bus Engels sprak, hoefde hij niet discreet te zijn.

Bij een restaurant verlicht door tl-lampen, waar besnorde mannen met bevlekte schorten het eten op je bordje kwakten, dronken we sterke thee uit het typisch Turkse korsetvormige glaasje. Het is de espresso onder de theeën.

We praatten over de islam, waar hij steeds verder van af raakte, over Europa en over mijn reis die nog maar net begonnen was, en dan ging het toch weer over seks. 'Dat is de reden dat ik zo goed Engels spreek,' zei hij trots. 'Mijn lerares Engels. Ik was vijftien en zij drieëntwintig. De affaire duurde zo'n drie jaar.'

Ik moest denken aan mijn eigen liefde. Ik wist nooit hoe ik haar moest noemen: vrijer, minnaar, scharrel, *quarrel*, *prela*, *booty call*. Sem was iemand die niet van hokjes hield. Ik hield er dezelfde mening op na. Liefde. Dat dekte de lading wel.

Hoe verder ik van haar weg reed, hoe meer het voelde alsof ik in een oude stoomlocomotief uit het raam hing en zij achter de trein aan rende. Ze kon hem niet bijhouden. Ik zou steeds verder naar de horizon verdwijnen. Daarna kon ze haar leventje weer oppakken.

'Ik heb een liefde in Nederland,' zei ik tegen Husseyin.

'Wat doe je dan hier?'

'Ze heeft een vriendje.'

Husseyin keek afkeurend, geschrokken. 'Je moet oppassen met ontrouwe vrouwen. Die verneuken je leven. Neem dat maar van mij aan.' Hij leek te overwegen een nieuw levensverhaal te vertellen, maar slaakte in plaats daarvan een zucht. 'Zet haar maar zo snel mogelijk uit je hoofd. We vinden wel een leuke Turkse voor je.'

De kinderen van Husseyin vroegen aandacht. Ik liet mijn hoofd zakken op de hoofdsteen en kon alleen aan Sem denken. Zelfs als Sem het zou uitmaken met haar vriend en voor mij zou gaan, hoe zou ik haar dan kunnen vertrouwen? Het enige waarop ik kon vertrouwen was dat ze vreemdging. Een raar gevoel van zekerheid. Ze mocht van mij doen wat en met wie ze maar wilde. Ik had besloten dat liefde niet gelijkstond aan bezit. Maar ik was het zat om haar grote geheim te zijn. Ze zou haar vriendje nooit verlaten en hield mij er slechts bij voor de passie.

Ik was vertrokken. Het liefdesverdriet zou overgaan, dat wist ik uit ervaring, maar het was moeilijk te zeggen wanneer.

'Moet je echt vandaag naar de Kabakvallei?' vroeg Husseyin zacht. Zijn kinderen waren in slaap gevallen. Zijn dochtertje bij hem, zijn zoontje lag tegen mij aan.

'Dat is wel het plan,' antwoordde ik. 'Hoezo?'

'Wat moet je daar doen?'

'Wat ik daar moet doen? Nou, gewoon. Dat is het plan. Ik heb gehoord dat het een mooie plek is en...'

'Waarom ga je niet met mij mee naar Göçek? Het is daar veel mooier en dan kun je mijn vader ontmoeten. Kabak is voor hippies.' Husseyin kon het weten: hij had een helikopterbedrijf.

Mijn echte avontuur was nog maar net begonnen en mijn hele plan werd al omvergegooid door een willekeurige man in een nachtbus. Alle mensen die je op reis tegenkomt, zijn passanten. De gesprekken lijken vaak onbenullig, maar achteraf kunnen ze een betekenisvolle rol vervullen. Ik zat nog steeds in mijn schulp. Als een wildvreemde man voorstelde om met hem naar zijn huis te gaan en een weekend met hem door te brengen, dan rinkelden aan

alle kanten alarmbellen. Waarom wilde hij dat ik meeging naar zijn huis? Wilde hij me een helikoptervlucht aansmeren? Ging hij me overvallen? Of erger: wilde hij mij gebruiken als babysitter, terwijl hij met zijn minnares op reis ging? Er moest iets meer achter zitten. Ik heb ooit bij bedrijfskunde geleerd dat managers en investeerders altijd denken: 'Leuk idee, maar *what's in it for me?*' Waar zat de catch? Wat kreeg Husseyin terug voor het onderhouden van een verfromfaaide backpacker?

Dus zei ik beleefd en onzeker dat ik toch naar Kabak ging.

'Ben jij nou een reiziger?!' hoonde Husseyin. Zijn dochttertje werd er wakker van.

Was ik nou een reiziger? Ik wist het niet. Ik was nog maar net op weg. Ik wist niet eens waar ik naar op zoek was en wat ik wilde bereiken, behalve dat ik een doel moest vinden om dat lullige leventje van me wat betekenis te geven. Later zou ik zeggen dat het grootste verschil tussen een reiziger en een backpacker is dat een backpacker zegt dat hij geen toerist is en een reiziger zegt dat hij geen backpacker is. Maar wat ik dan precies was? Op dat moment was ik alleen nog maar onderweg.

De bus kabbelde verder, met om het kwartier een rookpauze.

'Jij bent vrij,' vervolgde Husseyin, 'jij hebt tijd voor de dingen die echt belangrijk zijn in het leven. Jouw leven wordt niet bepaald door kinderen, een hypotheek of een baas. Straks ben je dood, en dan?'

Als ik het geluk zou hebben om over vijftig jaar op mijn sterfbed te liggen en rustig de tijd te kunnen nemen om de afgelopen tachtig jaar te evalueren, dan zou ik alleen spijt willen hebben van het feit dat ik op een sterfbed lag en niet was doodgegaan in actie.

Mocht ik dan toch de pech hebben in een verzorgingshuis te eindigen, dan hoopte ik dat ik, terwijl de zusters mijn broek dichtknoopten, alleen nog maar kon vertellen over de landen die ik had bezocht; waar de vrouwen het mooist waren en hoe de bergtoppen van de Himalaya feloranje kleurden bij zonsondergang. Dag in,

dag uit. Tot ze zo gefrustreerd zouden raken dat ze ontslag zouden nemen en een backpack zouden kopen in plaats van een nieuwe bank. Dat was mijn ideaal van een groots en meeslepend leven.

Dr. Safety en Mr. Adventure waren in debat. Wilde ik avontuur? Ja, ik wilde avontuur. Maar wat nou als het een valstrik was? Dat zouden we later wel oplossen. Als je een groots en meeslepend leven wilt, moet je je wel laten meeslepen, anders kun je net zo goed op Instagram foto's van bepalmboomde stranden liken. Mr. Adventure won.

Een paar uur later stond ik op de veranda van Husseyin. Zijn vader begroette me met een warme knuffel en een kus op mijn wang, alsof ik de verloren zoon was die was teruggekeerd. Hij gebaarde me te gaan zitten en vertelde zijn levensverhaal. Hij lachte breed, zijn tanden uit zijn mond gerookt of geslagen. Ik luisterde en knikte beleefd. Hij keek me afwachtend aan. *'Me no Türk,'* zei ik met de nodige handgebaren. De vader van Husseyin vervolgde in het Turks dat het hem geen reet kon schelen. We lachten. Husseyin was ondertussen teruggekomen met de barbecue en legde me uit dat zijn vader ooit de sterkste man van de provincie was geweest en dat hij een vrachtwagen met één hand kon optillen. Geen grap! Ik keek de trillende man gefascineerd aan en lachte. Hij lachte nog eens met zijn tandeloze mond. De sterkste man van de provincie.

Husseyin vertelde over het dorp waar hij vandaan kwam, waar men nogal bekrompen was. Zijn vader had hem een stevige islamitische opvoeding gegeven. Hij was gevlucht naar Istanbul, waar hij zijn lerares Engels en later zijn vrouw had opgeduikeld. Later, toen zijn huwelijk op de klippen liep, was hij klaar met de grote stad. Hij kreeg in Göçek een baan en een huis aangeboden en nam meteen zijn vader mee, weg uit het dorpje in de heuvels. *'Het is niet goed om een wrok te koesteren tegen je ouders. In principe hebben ze het beste met je voor. Dat weet ik ook pas sinds ik zelf vader ben.'*

Ik was er nu wel van overtuigd dat mij geen groot gevaar te

wachten stond. Een man die voor zijn arme vader en twee kinderen zorgde, moest wel te vertrouwen zijn.

De volgende dagen zorgde Husseyin ervoor dat ik geen lira uitgaf. Hij was mijn gastheer, ik zijn gijzelaar. Göcek was een klein Monaco. Er was niet veel te doen, maar dure jachten waren altijd beter dan blowende hippies in Kabak, volgens Husseyin. We gingen naar het café waar zijn minnares ons koffie serverde, we keken naar rijke mensen die champagne dronken en we gingen naar een strand waar we niet op konden, omdat de entree onbetaalbaar was. We moesten drie supermarkten af op zoek naar een föhn voor een vrouw in een van de villa's die hij onderhield. Daarna bezochten we het wifbedrijfje van zijn broer Mehmet, die half in het Engels en half in het Turks uitlegde hoe hij zijn bedrijfje had opgezet. We kochten kleertjes voor zijn kinderen, gingen naar een strand dat wel gratis was en hadden elke avond barbecue met zijn vader en zijn broer. We mochten het geen verloren weekend noemen.

Het was goed dat ik was meegegaan. Niet omdat het de meest spannende tijd was van mijn leven, maar om een inkijkje te krijgen in het alledaagse bestaan van een local. Ik had mezelf bovendien nog verder uit mijn comfortzone getrokken. Wanneer raakte je thuis nou echt aan de praat met iemand, gewoon om elkaar beter te leren kennen? Ja, in een kroeg gebeurde dat wel, met meisjes die je oppervlakkig interessant vond. Met een beetje geluk leerde je elkaar diezelfde nacht nog beter kennen. Maar op vriendschappelijke basis kwam het weinig voor. Een authentieke ervaring als deze zou ik niet snel meer krijgen, dacht ik.

De derde dag kreeg ik het gevoel dat ik misbruik maakte van Husseyins gastvrijheid. Het werd tijd om mijn oorspronkelijke plan te volgen en naar de Kabakvallei te gaan. Husseyin stemde in. Hij was blij dat hij een onbevooroordeelde en ruimdenkende reiziger

over zijn liefdesleven had kunnen vertellen. Onbevooroordeeld en ruimdenkend, die titel liet nog even op zich wachten, maar ik had het gevoel dat ik op weg was een reiziger te worden.

Op weg naar de bus liep ik langs het kantoortje van Mehmet om hem te bedanken voor zijn gastvrijheid. Hij keek me verward aan.

‘Waar ga je heen?’ vroeg hij achterdochtig.

‘Naar Kabak.’

‘Hoezo? Hebben we niet goed voor je gezorgd? Hebben wij dan iets verkeerd gedaan?’

Ik lachte, maar zag toen tranen in zijn ogen. Compleet in de war stapte ik op de bus naar Fethiye.